

Hallo nieuwsbrieflezer!

1 juni is hier in Oekraïne officieel de zomer begonnen. En dat betekent voor de kinderen 3 maanden geen school, maar zomervakantie. Ik ga echter nog een maandje langer door. De kinderen vinden dat helemaal niet erg. Integendeel, ze balen zelfs als ik over vakantie begin. Met name de oudste groep vind het jammer, omdat zij volgend jaar niet meer naar de pre-school kunnen. Ze zijn dan oud genoeg om naar de basisschool te gaan.

In juni hebben we ook hier het Pinksterfeest gevierd. Het feest waarop de apostelen door de Geest in allerlei talen spraken, waardoor het goede nieuws van de opstanding van Jezus door iedereen kon worden gehoord. 'En iedereen die de Naam van die Jezus zal aanroepen, zal gered worden.' Een boodschap die ook voor de zigeuners is. In deze nieuwsbrief meer over het werk dat ik mag doen onder de zigeuners in Dombok.

Ik wens jullie een mooie zomer.
Hartelijke groeten, Marije

samen met Amanda

Hollandse tulp in Balazher

Eind mei hebben we weer met de gemeente - net als vorig jaar - een conferentieweekend gehad. Een van de gemeenteleden noemt mij 'onze Hollandse tulp' Toen ze hoorden dat deze 'Nederlandse tulp' ook weer meeding, werd er enthousiast gereageerd.

We zaten dit jaar in het dorp Balazher, ongeveer een half uur rijden bij ons vandaan. Dit keer nam ik niet het kinderwerk voor mijn rekening, maar nam ik deel aan de lessen die in het teken stonden van het Bijbelboek Ruth. Dominee Spontak - de domine van mijn gemeente - gaf de lessen in het Oekraïens.

Voor mij een goede oefening om de taal onder de knie te krijgen. Dat niet alleen, ook het uitgebreid behandelen van dit boek was heel leerzaam. Naast de lessen was er ook genoeg vrije tijd om lekker te ontspannen, met elkaar te volleyballen of een stuk te wandelen. Elke maaltijd aten we met elkaar. Dat was heel gezellig.

Het weekend werd - traditiegetrouw - afgesloten met in het vuur gepofte aardappels. Ik vond het een heel gezellig én leerzaam weekend. Ik voel me nog steeds erg thuis in deze gemeente.

Voor het eerst naar de basisschool

Ik heb sinds een aantal maanden contact met 2 juffen van de staatsschool in Dombok. Staatsscholen worden door de staat gefinancierd. Het is de bedoeling dat de kinderen die ik nu lesgeef uiteindelijk naar deze school gaan. Tijdens de gesprekken die ik met de juffen heb, merk ik dat ze blij zijn dat er iemand is die naar ze luistert en begrijpt hoe lastig het is om de zigeunerkinderen 5 dagen per week aanwezig te laten zijn. Daarom hebben we met elkaar nagedacht over hoe we de nieuwe kinderen zover krijgen dat ze straks elke dag naar school gaan. Ik haal nu namelijk sommige kinderen thuis op, anders komen ze niet. Ouders hebben er geen erg in om de kinderen naar school te sturen. Maar het is voor de juffen geen doen om kinderen thuis op te halen. Ze bellen de ouders wel elke dag om te vragen of de kinderen nog komen.

Daarnaast hebben ze me verteld hoe ik de kinderen zo goed mogelijk kan voorbereiden op de school, zodat ze straks beter kunnen meekomen met de rest. Ook het betrekken van de ouders bij het schoolleven van hun kinderen hebben we besproken. Omdat het nog verkennende gespreken zijn, hebben we daarin geen concrete stappen gezet.

Tijdens het laatste gesprek dat ik met hen voor de zomervakantie had, vertelden ze dat ze - samen met de kinderen - een optreden voor moederdag aan het voorbereiden waren. De kinderen leerden liedjes en gedichten die ze aan de moeders zouden voordragen. De speciale middag zou een mooie gelegenheid zijn om de oudste groep van de pre-school kennis te laten maken met de juf en de school waar ze na de zomer naartoe zouden gaan. En de juffen konden alvast kennismaken met de nieuwe kinderen die na de

zomervakantie zouden komen.

Het zou een soort kennismaak-kijk-middag worden.

Vrijdag 19 mei heb ik 's ochtends lesgegeven en aansluitend ben ik lopend met de groep naar de staatschool gegaan. De groep werd gaandeweg steeds groter omdat andere kinderen uit het kamp zich bij ons voegden.

in de schoolbanken

Enmaal op school aangekomen waren de kinderen enorm uitgelaten. Er werd gevochten om een plekje in de schoolbanken. De juf was flink van haar stuk gebracht door het enorme aantal kinderen en de herrie die ze produceerden. We moesten uiteindelijk nog ruim een uur wachten voordat het programma begon. Want de andere juf kwam later dan gepland doordat haar andere baan was uitgelopen. Tegen de tijd dat het begon, werden nog een aantal zigeunerouders gebeld om hen te herinneren aan het optreden. Ondertussen kwamen er langzaam al wat moeders binnen druppelen om naar hun kinderen te kijken.

De kinderen die moesten optreden waren erg zenuwachtig en onrustig. Maar toen de ouders arriveerden, keerde de rust weer in het lokaal. De kinderen konden zo in alle rust hun liedjes en gedichten laten horen.

Het was een hele ervaring. Met name de kinderen die volgend jaar naar school gaan, waren erg enthousiast over het bezoek aan de school.

Ik hoop dat het bezoek naar meer smaakt en dat het ze aanspoort om volgend jaar ook daadwerkelijk naar school te gaan. Er is ook in Oekraïne wel een leerplicht, maar kom je niet opdagen dan is er geen haan die er naar kraait.

Een kijkje in het kamp

Ik ben alweer ruim een jaar aan het werk in het zigeunerkamp in Dombok. Een kamp dat voor mij inmiddels heel bekend is. Ik ken de huisjes en weet wie er wonen. Ken de familiebanden en ben soms zelfs op de hoogte van de laatste nieuwtjes in het kamp. Wanneer ik door het kamp loop, voel ik me op mijn gemak. De mensen kennen mij en groeten me. Ik maak hier en daar een praatje. En ik word van alle kanten door de kinderen geroepen.

Dat was in het begin wel anders. Ik herinner me dat ik de eerste maanden best nog wel eens bang was. En het kamp ging ik al helemaal niet in. Het werd buitenlanders altijd afgeraden om alleen een zigeunerkamp in te gaan.

Naast dat ik me niet op mijn gemak voelde, vond ik het ook een stukje privacy-schending om hun 'leven' binnen te lopen. Ik wilde dat de mensen mij zelf zouden uitnodigen. Daarom heb ik nooit gevraagd of ik binnen mocht komen. Wat ik heel bijzonder vind - en daar heb ik niks voor hoeven doen - is dat ik nu door mensen wordt uitgenodigd om binnen te komen.

Privacy is ook de reden dat ik nooit foto's heb gemaakt in het kamp. Ik weet dat ze hier in het verleden in zijn gekwetst. Buitenlanders kwamen langs, maakten foto's en beloofden dat ze hulp zouden verlenen. Maar van die belofte kwam niks terecht.

Dus geen foto's, maar ik zal in woorden vertellen hoe het kamp en het leven in het kamp eruit ziet.

Nu de zomer is begonnen en het overwegend droog is, ziet het kamp er een stuk vrolijker uit. De onverharde straatjes die door het kamp lopen zijn droog. Overal hangt was te drogen. Vrouwen zitten op hun hurken voor hun huis en wassen de kleding in een teil. Het water halen ze met emmers bij een van de pompen in het kamp. Sommige vrouwen wassen ook direct hun haren mee en zitten met een ingesopt hoofd de was te doen.

Voorjaars schoonmaak

In de lente - wanneer de temperatuur stijgt - worden bij de rivier de tapijten gewassen. De tapijten leggen de vrouwen op het gras en worden door hen met borstels schoon geschrobd. Vervolgens vullen ze de emmer met rivierwater en gooien ze het over het tapijten heen. Daarna worden de tapijten naar huis gebracht en over de schutting gehangen om te drogen. Niet alleen de tapijten wassen ze in de rivier. Ook wassen ze zichzelf en hun kleding daarin.

Lekker buiten spelen

Overall in het kamp zie je kinderen spelen. Lekker met hun handen in de grond of ze spelen met takken. Vieze handjes, vieze toetjes en soms een dikke snottebel aan de neus, die ze aan hun kleding afvegen. Hier geen zakdoekjes, buitenspeelkleding of een overalletje. En ze gaan al helemaal niet elke dag in bad. Want een wc en douche hebben de meesten in het kamp niet. Het gebeurt nogal eens dat ik door het kamp loop en een kind op zijn hurken voor of naast het huis zie zitten. Soms letterlijk een meter naast de voordeur. Wanneer ik later weer langsloop, ligt er een drolletje of een plasje op de grond. Alsof het de normaalste zaak van de wereld is om voor de deur je behoefte te doen. De eerste keer keek ik daar nog van op, maar gek genoeg went het.

Een volgeladen wagen

Op de bankjes voor het huis of op straat ontmoeten de mannen elkaar. Ze praten. Ze kaarten voor geld. Ze lenen elkaars gereedschap, zoals een zaag. Of ze gaan samen met paard en wagen op stap. Bijna elk gezin heeft een paard - soms zelfs 2 - en een kar.

Soms komen de karren volgeladen met hout of oud ijzer terug naar het kamp. Het oude ijzer halen ze op en leveren ze in. Want daar krijgen ze geld voor. En het hout dat hakken ze in stukken. Dat gebruiken ze voor het warm stoken van hun huis en het gasfornuis waar de vrouwen op koken. Om sommige huisjes staat een hek. En enkele gezinnen hebben daarnaast ook een waakhond.

Families wonen bij elkaar in huis of hebben een huisje op dezelfde grond staan. In sommige huisjes wonen 10 of meer mensen op een paar vierkante meter. De huisjes zijn klein en gehorig. Veel huisjes bestaan uit 2 of 3 kamers met felroze of felgroen geverfde muren. Foto's van de kinderen hangen in lijsten aan de muur en een tapijt hangt aan de muur waar de bedbank staat. In de ene hoek staat vaak een kachel waar ook op gekookt wordt en in de andere hoek staat een grote televisie. Arm of niet, bijna iedereen in het kamp heeft een televisie. De meeste ramen zijn van enkelglas en in menig huis is er een ruit kapot. Het gat vullen ze op met een doek of er hangt een lap stof voor. Men zit, eet en slaapt op de slaapbanken. Ze slapen soms met 4 of 5 personen op zo'n slaapbank.

Sommige kindjes haal ik thuis op. Dan ontmoet ik ook de ouders. Het komt af en toe voor dat de moeder een blauw oog heeft, dat ze probeert te verbergen. Ze is waarschijnlijk geslagen door haar man die boos was of te veel gedronken had. Huiselijk geweld komt helaas ook hier veel voor. Deze vrouwen zie je vaak een tijdje niet buiten. Wanneer het blauwe oog weer weg is, zie je ze weer in het kamp lopen.

De gezinnen krijgen hulp van de regering door middel van subsidie en kinderbijslag. Dit geld moeten ze voor de juiste doelen gebruiken. Er komt een keer in de zoveel tijd een commissie langs die kijkt of ze het geld gebruiken voor eten, kleding, inventaris en hun huis.

Het huis moet netjes zijn. De kinderen moeten er verzorgd uitzien. Wanneer ouders hun kinderen verwaarlozen terwijl ze wel geld krijgen voor de kinderen, lopen ze de kans dat hun bijslag wordt ingekort of dat de kinderen uit huis worden geplaatst. De laatste tijd is de commissie vaak langs geweest en zijn er gezinnen gekort op hun bijslag.

Het zit niet in hun cultuur om verder te denken dan de dag van vandaag. Ze leven echt met de dag. Misschien dat ze daarom ook niet nadenken over geld en werk.

Gelukkig zijn er een paar gezinnen in het kamp die op hun land aardappels en wat groenten verbouwen. En de dominee heeft sinds kort een koe. Voor hem een bron van inkomsten omdat hij de melk - voor een relatief lage prijs - verkoopt aan de mensen in het kamp. En zij kunnen zo aan goedkope melk komen.

Ik loop bijna dagelijks door het kamp. Keek ik in het begin nog raar op van dingen. Inmiddels ben ik gewend aan de manier waarop de mensen en kinderen in het kamp leven.

Groetjes, Marije

Gebedsbrief ontvangen?

Elke maand verschijnt er een gebedsbrief. Wilt u die ontvangen? Dat kan. Stuur daarvoor een mailtje naar: hometeammarije@outlook.com

U ontvangt dan via de mail de dank- en bidpunten van Marije.

Marije een kaartje sturen? Dat kan!

Марія Меєркерк
а/с 63
м. Мукачево
Закарпатська обл.
89600
УКРАЇНА

Hometeam

Marije wordt bij haar uitzending bijgestaan door een hometeam.

Dit team bestaat uit de volgende personen:

Nathalie Breedveld (vz) | 06 15637487

Arie Vergunst (pm) | 0184 694092

Maarten van den Berg (secr) | 06 55973416

Kees de Vries | 06 10069221

Martine Verheul | 0184 693030

Marielle Baartman | 06 14067125

Heeft u vragen of wilt u wat kwijt?

Neem gerust contact met ons op!

E-mail | hometeammarije@outlook.com

Volg Marije via

Facebook | Marije's missie

Kimon | veldwerkers.kimon.nl/marijemeerkerk

Giften zijn welkom!

Uw gift voor Marije Meerkerk maakt u over op: NL70 RABO 0157518744, ten name van: Stichting Kimon. Vermeld bij uw gift: Marije Meerkerk, Oekraïne

Stichting Kimon is door de Belastingdienst aangewezen als Algemeen Nut Beogende Instelling (ANBI). Giften aan de stichting zijn dus aftrekbaar van de belasting.

Danken&bidden

Dank voor

... het afgelopen schooljaar en het resultaat dat is bereikt met de kinderen.
...de vele Bijbelverhalen die mochten klinken op de club en dat de kinderen daarvan mochten leren.

Bid voor

...de staatsschool in Dombok.
Dat deze open zal blijven en dat de kinderen daar naar school kunnen gaan.
...mijn zomer.
Dat deze goed zal zijn voor ontspanning, maar ook voor nieuwe ideeën voor het nieuwe schooljaar.

JULI 2017